

Sy-li spěwaš,
Pilnje džělaš,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njech ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njech ói khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. P.

✱ Sserbske njedžel'ske lopjeno. ✱

Wudawa so kóždu sobotu w Šmolerjez knihicziščežerńi a płaczi šchwórtlětnje 15.— hr.

Septuagesima.

1. Pětr. 5, 5b—7.

Njedžela žarowanja bě sa 2. njedželu po tšjoch kralach poručena. Pšhicizina k tomu bě to, so bě so na wječornych a ranjšich stronach njepšhecžel do kraja walit. Saměšće to pšhicizny wjazy hacž došč, so žarujesč! Ale, ale, šhto bě dha to do žarowanja, kotrež bu to pšched dwěmaj njedželomaj poručene a žarowane! Pruska bě wscho sawjěhlenje sa tutu njedželu saka-saka, Saksa bě wscho domolika! Na 1. a 2. stronje nowinow čžitasche namoštwenja a poručjenja, so by lud a kraj žarował, a na 3. a 4. stronje nowinow čžitasche pšcheproschenje po pšcheproschenju, s kotrymž so tutón hamón lud a kraj wabjesche na reje, na musiku, na sawjěhlenje! A byli šhto prajicž chžyl, so je poručenje psche posdže wuschlo, tak so njebě móžno, tute nawěški wrócžicž, dha steji tomu tola napschecžiwu to, so bu tuta njedžela s žarowanja s rejemi, s musiku, se sawjěhlenjom wofwjećena. A tola běchu njedželu dopoždnja swony lud a kraj s nowa k žarowanju wolale! Tajšeho rafa ma potajkim tajka nowočajna njedžela žarowanja! Pač dyrbišch žebi to s woběmaj rukomaj sa hłowu pšchimnyč a so praschecž, hacž by ham khoru, so bludžišch, abo hacž žiwět, to rěka ludžo — abo dyrbišch s woběmaj rukomaj žebi mjeswocžo pšchikryč a so hanibowacž, so hanibowacž hacž do šhije nuts!

A to mēnja nětko, so psches tajkule njedželu žarowanja něščto dozpija! A to nadžijeja so, so budže to lěpje! Haj ale, tak a čžehodla? a psches čžo? a tež — k čžomu? Ně, hubjeńšcho to bywa! Ze dny, kotrež mjes tym jaschle, žu džě k tomu wótsje

došč haj prajite, haj, hubjeńšcho to budže! Wažny džěl němskeho kraja, Rukrsta krajina, bu wobšadžena wot Franzowsow! Polnóžny kucžik němskeho kraja k ranju bu wobšadženy wot Litawškich! Dollar slětuje k njewuměrnym wyšokosčam, němska hritwna pada do hlubokého bjeida! A žito a Boži khlěb, šhto prajišch k tomu? A nětko k tomu syma a mjeršnjenje! A wuhlo a drje wo, kelko jich tych, kotřiz jo njemóžeja wjazy kupicž!

Šhto chžemy k tomu prajicž? Šhto móžemy tu čžinicž? Dwojake! Bože žlowo kšhycch a Bože žlowo čžinicž! A jene tajke žlowo sa naž je nasche žlowo w 1. Pětra, 5, 5b—7.

Niz jeno njedželu žarowanja, a pschede wschēm, niz tajke žarowanje! S tym wuhajny nulu a čžěknosč nascheho čžaža a hrěšchimy hišchje bóle! Ně, džěń ponižowanja, haj čžaž ponižowanja a pokuty dyrbi nasch lud a kraj žwjećicž. A tomu chže naž wschěch domjesč pschede wschēm to jene žlowo nascheho teksta: „Tehodla ponižujcže so pod Božu móžnu ruku, so by wón waš powyšchil w žwojim čžažu!“

Tak steji tu a tak pišche Bóh Anjes psches nasch kraj a jeho pižmo je to pižmo nuly a čžěknosčje, a tak woła Bóh Anjes psches nasch žhly lud, a jeho wołanje je to wołanje šhyska a stróželow! Gladajmy so, so s tuteho pižma njebudže kratwne pižmo, pižane s krowju tu pschelatej, a so s tuteho wołanja njebudže wołanje wójny a žnjercže, kotrež howri psches naschu krajinu!

„Tehodla ponižujcže so pod Božu móžnu ruku!“ tu rěka sažo: „woblekaježe so ponižnosč, pschetož Bóh napschecžiwu steji hordym ale ponižnym dawa wón hnadu.“ Šdžž tole wobšamlnyč chžemy do jeneho žlowa, rěka tuto: pokuta. Čžincže pokutu! to je krute pominanje, to je pšhikašnja Boha Anjesa: Wotwo-

brocžeje ho wot wscheho, sčtož pschecziwo mi a pschitwobrocžeje ho te mni! Pójeje te mni! Wrocžeje ho te mni domoj, te mni, waschemu Bohu a Wótze! Wote mnje seje, te mni dyrbicze! — A sčto wscho to nětko pschecziwo Bohu w kraju a ludu! Čzi to, kiž hewať pschecziwo njemu, čzi, kiž niz i nim, pschetož Jesuś Chrystuś praji: „Sčtož so mnu njeje, tón je pschecziwo mi!“ A telko abo kať maľo to sa njeho, hdyž Jesuś Chrystuś sažo praji: „Woni njepšchindu wschitzy, kiž te mni rjeknu: Snježe, Snježe! do njebjeskeho kraľestwa, ale čzi kiž wolu čzinja mojeho Wótza w njebjesach!“ Haj, čzi, kiž wolu čzinja mojeho Wótza w njebjesach“, čzi, kiž to šlyšcha to šlowo a jo čzinja se šlowom a se skutkom! So bychmy tola tuto šlowo srosumili a dorosumili a k tomu spósnali a dopósnali našch čzaš se wschēm, sčtož w nim! Wly dyrbjeli šajšepotacž! Wly bychmy spósnali we wschēm Božu ruku a w njej to šudjenje a šhlostanje sa našch lud a w njej tež to šchwikanje a powucjenje k polěpschowanjju sa našch lud.

A to džerža tajke dny žarowanja a to pschifaža dny žarowanja a mjenuja ludej to jene mjeno, to mjeno Bóh! Našch šakši lud je tamnu njeđzeli wotpoľožil šrudne šwědčenje pschecziwo šebi a šyškapoľne šwědčenje sa to, so pokuťu njecžini, so njedopósnawa ani šwoje winy ani wulku nusu ani šmjertny štrach! A njebudže-li to hinať, njedyrbi to potom to domachpytanje Bože, kotrež je na naš pschischto, psches našch kraj a lud hieč jako šudjenje! Kať doľho to hiščeje, so nješlyšchimy, njewidžimy njecžinimy! Kať doľho to hiščeje, a potom psche pošdže! — Sčto naš wumóže? Sčto nam pomha?

Na to je jenož jeneje wotmoľny, a tutu da našch tekst! Bóh, a jenož Bóh! Našche šlowo praji: „So by wón waš pomwěšil w šwojim čzašu!“ a šašo: „Ponižnym darwa wón hnadu!“ So džě je runje to prawe přědowanje pokuťy a tón prawy skutk pokuťy, kotryž woľoje ma a wufonja: to wotwobrocjenje wot šleho a to pschitwobrocjenje k dobremu, k Bohu, a to we tej wěstoseži, so Bóh i hnadu horje wosnje kóždeho, kiž k njemu pschindže we ponižnoseži. A my mamy tuteho hnadneho Boha, je hiščeje čzaš jeho domachpytanja! Sdyž my nětkole tón prawy pokuťny čzaš džeržimy i wutrobu a je šwědomnjom, je šlowom a se skutkom, šamóžemy my pschi wschej nusy a čěšnoseži tola hiščeje to jene, sčtož jenicžzy naš wulchowacž móže psched šahubu, my šamóžemy wěricž a my šamóžemy i tutej wěru čzinicž to šlowo, kotrež w našchim tekščje šteji: „Wichitku waschu staroseč čzišćeje na njeho, pschetož wón šo sa waš stara!“ Wón a jenož wón našch Bóh móže naš wumóz! Haj hiščeje wjazh: wón čze naš wumóz! A my, šmy my čzi, kotšiz šo čzedža dacž wumóz wot njeho?

Nješmy wot 1914 šem hiščeje pschezo nawuľli: „Móz našcha doľheč njemóže?“ haj: Móž tuteje šemje doľheč njemóže! Sčto čzinja nětkole mozy šemje? Dyrbi šnadž naš šašo ras Amerika wumóz? Abo Šendžeska? Abo Rušowška? Abo dyrbi Němžam šašo ras jena wójna pomhacž? To běchu tola psched 115 lětami wótzojo mudrišchi čšlowjelojo hacž my hordži čšlowjelojo tuteho tať wuwolaneho 20. lětšotyka, a woni běchu to wot horjekach hacž deľekach psches žyly tón lud, kotryž šo 1812 hromadu namaľa w jenej luboseči a šwěryje k wótznemu krajej a ludej, a to šašo tehodla, doľež bě šo do teho wróczo namaľať k Bohu we wěryje. Ale wschať, runje toľe njemóžesč tať powšchitkownje prajicž wo našchim šakšim ludu tehdy, to šhlostanje pať pschindže hnydom i tutym lětom 1813!

Nochzemy šo šami šebacž! 1923! Našch lud njeje šo hiščeje k Bohu wróczo namaľať a našch lud njenamaľa šo tež tať doľho k Bohu wróczo, kať doľho hiščeje horjekach a deľekach

w ludu šu, kotšiz woľaju: přjecž wot Boha, a tajh, kotšiz sa tajšimi běža šami a se žonu a i džěčžimi, a tajh, kotšiz šo w lěnošeci a liwšoseči sa Bohom njepraščeja! Našch lud šo přjedy k Bohu wróczo njenamaľa, přjedy hacž njecha jeho komorka, komorka špowjedže a modlitwy, šwójbne blido, domjazh woľtať, doniž šo nješhromadži domach wěryja domjazha woľadla a we Božim domje wěryja šchescžanška woľadať k šlužbje psched Bohom, doniž jedyn wěryja lud nješwjećzi Bohu njeđzeli a šwójaty džěť a i Bohom njeđžěľa wschědny džěť. Š tonu dyrbimy doľeč, a doľhož to nochzemy, je nusa našcheho kraja šchwikanje w Božej ruzy, a šu njepšchecželjo wokoľo naš prut w Božej ruzy!

Čzaš, haj Bóh šam šebi žada wot tebe a mje, so šo jemu dasch žyly a se wschēm, sčtož mašch, Bóh šebi žada, so šy i nim w tym jenym žiwym šjednocženštwyje, kotrež ma to wulke šwójate mjeno: wěra, šchescžanška wěra. Potom, hdyž tam šmy, čzinimy šami wot šo, sčtož tu šteji: čzišnjemy wschitku staroseč na njeho, wjedžo, so šo sa naš stara. Potom šo tež njebožimy, a tež nješadwěľujemy, potom tež njemorkotamy a nješakliwamy, potom wěmy tuteje wěry do Chrysta dla, so tež nam placž sa čzašnoseč a wěčnoseč, sčtož 10. šchucžka šamšneho 5. štawa praji: „Bóh wscheje hnady budže waš, kiž wy maľu šhwilu čzerpicže, doľhotowacž, wobtwjerdžicž, pošhlynicž a šaľožicž!“ Tuta wěra pošhlynja šwěru, wobnowja nadžiju, šahorja luboseč. Ša wschu nusu, tyšchnoseč, šrudobu pať placž:

Wěra, luboseč, nadžija praji čzi:

Bóh tych šwojich njepušćeži! Šamjeň.

Wotrocž.

(Wotracžowanje.)

2. štam.

Bě lěčzo a rjane popoľdnjo. Ludžo džěchu psches pola, ša šlodami pohladacž. Wjes tymi, kotšiz šo na to hotowachu, bě tež ratať Petrašch. Runje jako šo ropr wobľeľasche, šastupi Method do jštwy. Njebě Petrašchej wscho jene, — hacž runje to tať čzinjesche — so bě telko dobreho šušhodowy wotrocž we doľheč šhnyje šhnyje wopokasať, so bě jeho nawucžil, šhětro derje pišmiki šhromadu štajecž a pišacž. Bě hordy bur, a bě jeho mjersaľo, so dyrbjesche jeho šhny tať hlupy woľtať. Methodowy wopyt bě jemu tuž luby. Wjedžesche, so šhny pschindže, tola čzyšche ras šam i nim porěčecž. Pošćicž jemu něšchto k šedženju a šhny šo šam tež. „Šamko hnydom pschindže“, šamowjesche šhna. „Še wušchol, a ty džě wěšch, kať doľho trejeba, přjedy hacž šašo pschindže!“

„Še derje tať!“ Method šo pošměwšasche. „Še mi lubo, so waš nadeňdu, šušhodže, a so tu njeje. Bych rad i wami wšomneho šlowečka porěčacž, sčtož mějacy hižo dawno na wutrobje!“ Bur šo džitwasche, sčto měľ jemu Method prajicž. „Mó, sčto to čzesch?“

„Seje šebi hižo wobmyšľik, sčto to i wascheho jenicžleho šhna budže?“

Bur sejeje pschewšapjeny i ramjenomaj. „Prašet!“ džesche i krotka. „Móžu to ja sa to? Ššwój džěľ wěšo doľstanje. Ale sčto čze to i nim šapocžecž? Bur čzaš žiwjenja njebudže!“

„To šebi tež myšľu!“ — Njedawno šlyšchach, so šebi pschichodneho šhna do domu wosmjecže. Doľhož šměje šarschich, pónžze to, ale sčto potom, hdyž wy tu wjazh njebudžecže? Budže na hnadu a nješnadu tyč tamnyč; pošasany. Budža šľe i nim wobšhadlecž, a tola je wón wasch jenicžki přěni narodženy šhny!“

„Čžehodla mi to powjedasch?“ rjekny bur, šlowu do woběju rukow šožiwšchi. „Wlyšľich šebi, so mje to doľeč njeboli, hdyž tať na njeho pohladam? — Š čzomu je to tu na šwěče?“

„Njeje žebí přchať, do šwěta přchíněz?“ wotmořtwi młozenž. „Ssuřodže, wy jako nan nimacze žane prawo, tať rěčecz! Šdnyž je Bóh jemu žiwjenje dať, ma wón wěšcze tež jedyn nadatow ša njeho, tola, tež wam ma šo ša šwoje žiwjenje džaťowacž! Wašcha přchibřluchnošcž je, šo byšcže jemu ř něčjemu dopomhať!“

„Tebe šo derje rěčži, dokeľž šy stromy! Tola, šcho dyrbju ř nim šapocžecž?“

„Šdnyž čyř něšcho ša šwojeho šyna čžinicž, byč drje radu wjedžať.“

„To čžu, rěčž jenož!“ rjekny bur a wša Methodowu ruku šo šwojeje.

„Wy bydlieže tu přchi dróšy. Wšchitžy ludžo ř pobožnyčy wofadom řhodža tu nimo. Natwarčeže jemu pódla wascheje komorki řstow a wuhotujčeže jemu tam řhlamy. Móže řchmaľž, muřu a podobneho přchedawacž. Do měšta huřto doščž řšdžieže a móžecze jemu přchezo řašo řobu přchimojescž, řchtož potřeba. Šdnyž něčotre řa řchěřnařow na tole naložicze, řwěšcžicze ř tym šwojemu řhnej přchichod. Dořhož řcže žiwny, móže pola wař na řospodže byčž, wy budžecze řo řa njeho řtaracž, pořdžišcho móže řo tež, dokeľž je tola řewat řtrowy a řchwarny čžłowjeť, woženicž. Rađ jemu tež pěřna řolz a ruku řficži.“ (Bořracž.)

Zyrkwinske ewangelške nowinarštwu.

Tuťon tydžeň bē a tuta njedžela řiřcže je řa to pořajena, řo by řo řoždy a řožda, řo byču řo wšchitžy řa to přozowali, řo řo nam našche nabožne řopjeňka řđerž a. Ššy řnadž ty jedyn ř tyč, řiž řwoje nabožne řopjeňko wjazy nječžita? A ty, řy ty řebi jene řřařať? A ty, řy jeneho čžitarja, jenu čžitarřu řa njo řobnyť? Nabožne řopjeňko něřkole jedyn ř tyč pucžow, po řotřymž čže Bože řłowo, řřchescžijansři duch do řraja, do luda, do domow, do wutřobow!

Nařche ewangelške řrajne řonřistorřtwu wobrocža řo na wřchē wofady a na wřchēch wofadnyčy ře řčžehowazhny řłowami, řo by ř tym řame zyrkwinskemu nowinarřtwu na pomoz přchišchlo a jemu pomoznikow řbudžřlo:

„Předomacž řo čžu, prařicž řo čžu, piřacž řo čžu“ — tať je dr. Marcžin Luther 10. mēřza 1522 na řlētžy Wittenbergřteje mēřchcžanřteje zyrkwije ř řwojej wofadže prařř.

Šcho řēka to, řdnyž niž to, řo dyrbi ř předomanemu řłowu čžřchcžane řłowo přchřstupicž? Š tym je tež pořafane, řařkeje wažnořcže džēlo zyrkwineho nowinarřtwu ma. Raž Boža řkuzřba wofadu ř řłowu předomanja řromadžuje, tať čže zyrkwine nowinarřtwu Bože řłowo do domow nořpēcž: jena řkuzřba to, řjes řotřejež njeňdže! A to wofebje něřkole niž! Wažnořcž zyrkwineho nowinarřtwu je w řamřnej mēřje přchibřwala, w řotřeřž je do řpřa nowinarřtwu wřłowa na žiwjenje luda nabywalo. Mjes řłohami, řotřež řo wo duřchu luda přozuja a na nju řkutřuja, njeřmē řlób zyrkwije pobrachowacž! Řřch jara wjele, řotřř nimo našchřch Božřch řkuzřbow du, doščžahnu jenož řřchcže našche zyrkwine a nabožne řopjeňka a čžařopřřy. Tola pať tež tym, řiž pořjadnje řemřchř řhodža, pořřkuzřuja nanajřpře přchēš to, řo čžitarřam zyrkwine prařchēnja našcheho čžařa wōřřtajeja a řřch řa řpřawne řobudžētanje na zyrkwu wocžahnu. Dyrbi řo dorasřnje wupřařicž: Řjes zyrkwineho nowinarřtwu by řo zyrře řama ře řřawneho žiwjenja wuřamřnyřa, řař, by řama řo přchēradžřla!

Řunje tutemu nowinarřtwu je džēřřniřch džēř čžeža řospodarřřleho žiwjenja ře řahubu. Řřch řynř zyrkwinyčy řopjenow je řřžo řařtacž dyrřbjaťo wuřhadžecž, druhe byču nuřowane, wofřah řacž nanajřbōle wobmješowacž. Řotřř wēž řnaja, řo řoja, řo řřch řwē řčcžinje wřchēch nabožnyčy řopjenow w tutej řymje řahinje.

To pať řo njeřmē řtacž!

Wy tehodla wřchēch, řotřř řwoju zyrře řubuja, naležnje pořřhny, řo byču řo, řaž jenož móžno, řa řđeržēnje zyrkwineho nowinarřtwu pořřarali. Wy pořřhny řotalnyčy čžitarřow wēřřch řopjenow, řo řim tež řa přchichod řwēřni wōřřtanu, wy pořřhny pať tež řyč tamnyčy, řotřř řacž řotal řřchcže řane njedžēřle abo wofřadne řopjeňko njedžēřřachu, řo byču je pořřjadnje čžřtali.

Šo řo přenješ řa nje potwřřcha, njeřmē tomu řadžēřwacž. Tuťon je přchi wřchēř řřchcže přchēzo tať niřři, řo móže jenož potom tařři wōřřtacž, řdnyž řičřba čžitarřow přchibēra. Šdnyž pať řon přchirunamy ře wřchēři druhimi džēř a wřřchimi wudawřami, dyrřbimy řo řaňbowacž, řo jenož řello řa zyrkwine nowinarřtwu čžřinimy. Nařch wotřřřnjēny řōňž je řōň: Řadny řřchescžijansři dom w řotřymž njeby ř najmjeňřřha jeneho zyrkwineho řopjeňka byťo!

Zyrře a řřat.

Š řubija wēřny, řo řo tam řacž na dařřche duchowne mēřřno, řotřež řo přchēš wotřhad řčcžeho duchowneho wupřōřdni, ř duchownyřm njeřwofřadži. Š řudhřřhina čžřtamy, řo je řo ř. řarar Wēnde rořřudžřř, řacž na dařřche ř džēřa a řkuzřby wofřady wuřřupicž a w jenej řanžy džēřlacž, řebi tať wřchēřny řhřēb řařřužejo. Řēřrowřřka wofřada njeřmōže wjazy ani duchownyřm ani druhim zyrkwinyřm řařřojnikam dořřhody wupřacžecž, řotřež řim po řařōňju wot 1. okt. řaňdžēneho řēta řkuzřeja a řotřež tež ř řēřiwjenju řřebaja. Šo by wofřadže jeje čžežu woložřř, je řo nařpomnjēny duchowny po rořřcžēnjju ře řařřojniřřimi bratřami rořřudžřř, nařřwřlnje ř džēřa a tuž řež ř přacžēnja dořřhodom wofřady wuřřupicž. A řať dořřho řřchcže, a ta abo tamna řēřbřřō-nēřmřřa wofřada budže řež tať daľoťo, řo njeřbudže duchowneřu řež najniřřche řřēbne dořřhody přacžicž móž, řdnyž tola něřkole řřžo tať, řo tu a tam jenož něřařři nuřny džēř tuthčy přacža, řotřř řam ř řēřiwjenju a řdřařčēnjju njeřdōřřaha. Pořřeččēne řu přchēřewřchēřm wofřady, řotřež nimaja řařřřch řēžōmnořcžow abo tola jenož maľo A řunje tať to ř dořřhodami řantorow. Tuťe řo potwřřřhuj a po mēřje řchulřřch dořřhodom. Šcho to potom?? — Njeřřmny tu wjele wo tutej wēžy piřřali. Njedhřbřēřche řēřacž, řo řu duchowni njeřpōřōjom a řo řřōřža. Řē, to ani řež po řdacžu tať njeje, řacž řunje řu přchēš niřře a huřto doščž wo wjele mēřřazow řapōřdžēne wupřacžēnje dořřhodom jara řchřodowani. Wē řnadž bē tuto mjeľcžēnje tu na njeřpřawnyřm mēřřnje! Wofřady a wofřadni njeřwjedža ničžo, abo wjedža přchēmaľo wo zřřch přenježnyčy wobřejnořcžach a wofřēbje wo tym, řchtož dořřhody nařřupa. Řēřko je nadiřōbo pořřupowaza drořota řřřu wēž čžežřu a njeľubu řčžřniřa a řcho něřko? Ra to nječy řōždy wofřadny řpřta najřēřřchu radu dacž ře řłowom a ře řřřřom. — Řena ř našchřch wofřadow je na přch. dawanje wupřřřaľa, řotřež dyrbi wot řōřza punit žřta řwješēž. To řchtož řo tu nařwa, dyrbi řařřad byčž řa nēčēřřche a dařřche pořřřebnořcže zyrkwije a wofřady. Wēřō, je tuto dawanje řwōňka zyrkwineho dawřa. Tuťon řēřa řo řež něřko řōřřy, je pať jenož po 3/4 řēta 1921 a řeho wuřřřřatnyřm dořřhodnyřm dawřu mēřřēny a řmēje tehodla přchi 9% řa wofřadu jenož niřřēho wuňnořřka. — Tole wřřcho jedyn řčžēřwřř, řo mamy w řařřře wřřchnořcž, řotřaž nočže zyrkwu přchřřwōlicž a dacž, řchtož je jeje řtare dobre prawo. A řchto je to na tym wřna, řo to tať? Wřchitžy čži přchēde wřchēřm, řotřř njeřřu přchi pořřēřniřch řařřřch wōľbach řobuřwōřřli a ř tomu wřchitžy, řotřř řu řa te řřōny řłōřřowali, řotřež tařřu politřřu přchēčžřwo zyrkwu pođpřeraju!

Š blifka a š balofa.

— **Nabožna šerbifka wottorhanfka protyfa** je hišcže we wjazy effemplarach š dostacžu w Šmolerjez knihicžišcžežni a pola duchownych a na druhich šnatych měštnach. Tuž njech šebi tež hišcže te šerbifke domy, kotrež žaneje hišcže nimaju, tajfeje kupja.

— **Šerbifka předařfka konferenza** bě šo pónđzeli, 15. januara, w Šerbifkim Domje seřchla š wuradžowanjam, kotrež běchu tak wažne a wobšěrne, šo šo njemóžachu wšchě pšchedže-
tačž. Tehodla a druhich pšchicžinow dla šo ša pónđzeli, 12. februara, dopoldnja ½10 hodž., wurjadne pošedzenje postaji, kotrež mělo šo wot wšchěch duchownych wopytačž. Tón ras běchu nimale wšchitžy pšchitomni. Jedyn pak to njemóžese a to, kaž-to š wulkim wobžarowanjom šwšchachmy, šhoroseže dla. To bě knjes farar Šschizhan-Šodžifski, našch wobšjerny a pilny redaktor našcheho „Mišionifkeho Šofoła“ a našcheho „Pšchedžena-
nafa“. Pšchewemj jemu tež tu najwutrobnišcho, šo by bóršy šažo se štrownymi mozami šwoje šastojništw šastawacž a ša našche Šerbifstwo škutkowacž mohł. Š dobom pšchiamknjemj wutrobne,

njech tež šapodžene, šbožopšchecža š 40 lětnemu šastojniškemu jubilejeje. Bóh luby Šnjes špožčž jemu po šwojeje hnadnej woli hišcže dobre lěta ša šwěrne džělo w Šnjesowej zyrkwi na šemi kaž ša našche Šerbifstwo! — Pošlednje čžiškw „Mišionifkeho Šofoła“ wuidže hišcže, a ša nowe lěto šo dalšche čžiškw pšchihotuja, na šhwilnje wot knjesa fararja Mišele. „Mišionifkemu Šofolej“ pak hrošy štrachy hišcže wot drugeje štrony. Šobřiške plačžifny, njehměrna drohota traschi jara. Štare lěto škónčža š defizitom a nowe lěto žada šebi wulkich wudawškw. A tola šo roššudžichmy jenohłóžnje ša to, šo dyrbi našch „Mišionifki Šofoł“ dale wulhadžecž. Šomoz a podpjera bu pšchilubjena a drugeje a wobšchěrneje šměmy drje wot našchich Šerbow ša tutu wěž Šnjesoweje zyrkwe woczafowacž, šo wšcho, šchtož móžne, čžinja, šo bychmy tuto nabožne šopjenko šdžerželi pšches tutón čžežki čžaš. — Šena druga wěž je tehorunja defizit pšchinješkw, a to nabožna wottorhowanifka protyfa našchemu knihownemu towarštwu, a to pšches to, šo w pošlednich tydženjach wudawki ša nju pšche wšchu měru pšchiběrachu. Njeporadži-li šo knihownemu towarštwu, tu šomozy dostacž, šnicži jemu dołh ša dołhe lěta špomozne škutkowanje ša Šože šraleštw šmjes Šerbami. Dołh drje pokazuje wulke licžby, ale šchto šu wone šornjo licžbam, kotrež nětkole n. pšch. ša Šože žito dostawaju! Tuž bu wuradžowanje wo tutym dypku wobšchěrne a dołhe, wošebje tež tehodla, dofelž šo š dobom jednajšche wo to prašchenje, hacž tež ša nowe lěto 1924 nabožnu šerbifku wottorhowanifku protyfu wudamy. Wulka wjetřhina šo wupraji ša to, šo by šerbifke knihowne towarštw šo tež ša nowe lěto tajku pšchihotowalo. Š dobom šo tež wobšamknj, šo měl nabožny ras protyfi hišcže bóle a wobšchěrnišcho šo pokazacž. Protyfa ma byčž džeržana žyle po wašchnju němšfeje wottorhanfseje protyfi š Neufirchena abo teje wot „Nachbar“ wudateje. Wošebje dyrbja pšchidate byčž ša kóždy džěni měštna biblije š domjazeje nutrnosežki, kaž je to „Šomhaj Bóh“ lětka poškicža se šwojim „Biblija — čžaš — čžlowješ“. Š dobom šo tež ta nadžija wupraji, šo potom našchi Šerbjo tuto ša našch čžaš tak nušne džělo tež podpjeraju, wošebje pšches to, šo ju kupuja, a šo tež tu ša 1923 hišcže dokupja. — Dalšcha rošmowta do-
wjedže naš šažo š našchim šerbifkim prašchenjam, kotrež naš pošledni čžaš hušcžišcho štarosečž čžinjachu a — njepraju drje pšchewjele — naš njepošojnych a šrudnych ščžinichu. Měnjju našche zyrkwine žadanja: šerbifkeho šuperintendentu a š najmjenjšcha jeneho šerbifkeho šynodalu. Šhonišmy škónčžnje, šchtož hacž dotal njeběchmy ani w konferenzach, ani pšches „Šomhaj Bóh“

abo „Šerbifke Nowiny“ w tutym roššudnym wašchnju šhonili. Š krotka: Šerbifkeho šuperintendentu njedostanjemy a tuž tež šerbifku šuperintendenturu niz. Šenož naměštnik němškeho šuperintendenty ma šerbifki duchowny byčž. A to druge žadanje šu nam a tež do žyla šacžifnyli. To je šrudžaze a poražaze, a tuž bjes džywa, šo šo šhromadženi w tym šmyšle wuprajichu, šo našcha zyrkwina wšchnoščž tak na naš Šerbow a jich wošebitoščž njedžywa, kaž to dyrbjała jako zyrkwina wšchnoščž. Pšchiruna šo š tym šadžerženje politifseje wšchnošcže, kotrež je nětkole žyle hinajšche pšchecžiw šo žadanjam Šerbow. Wošebje namašchmy pšchicžinu š tajkemu roššudej w tym, šo zyrkwina wšchnoščž tež to njepšchiswoli, šo mjes tymi 13 šynodalami, kotrychž šowolacž móže, š najmjenjšcha tehdy jedyn Šerb je, hdyž njese pšches wólby žadny tajki do šynoda pšchihoch. Šdyž dže, by šo tu na našche žadanje džiwacž mohlo. Šhromadženi tehodla tež wuprajichu, šo nješku š tym, šchtož je po rošprawje knjesa šynodala fararja Šeršafa ša naš Šerbow postajene, špokojom, šo dale na našchich šnatych žadanjach wobšejimj a šo šo dale ša jich dopjelnjenje prózujemy! Šnjesej pšchedžyž konferenzy, šararjei Šomajchžy, wuprajichmy ša jeho wšchelaku prózu, kotruž je we tutych naležnosežach měl, wutrobny džaf. — Wšchě tele wěžy do-
wjedžechu naš š jenemu wot někotrych duchownych hižo dlěžšch: čža šastupowanemu namjetej, šo ma šo wěšty šwjaš wšchěch šerbifko-němškich a němško-šerbifkich wošadow wutworicž. Wo tutym dypku ma šo pšchede wšchěm 12. februara dale jednacž, a tehodla je pšchifšluichnoščž wšchěch duchownych, šo na tutym pošedženju wobdželicž. — Wjele, jara wjele džěla a štarosečžow a prózy a šomozy a woporniwosečže žada šebi nětkle Šnjesowa zyrkej wot naš wšchěch, a na tym wšchěm njedyrbi a njehmě to pobrachowacž, kaž pšchede wšchěm tež na šwěrje a lubosežki niz a na tej jenej wěrje niz, kotraž je móž njepowalna. Do tuteho wšcheho nuts a š špomoznemu dokonjenju teho wšcheho škuscha tež to wošebite a wošebne džělo ša to, šchtož je š krotka wuprajene š tym šlowom: němško-šerbifke a šerbifko-němške wošady a jich zyrkwinske a nabožne žiwjenje!

— **Zyrkwini padušchi** šu dale a nješprózniwšchi. W Šchönheidže dobuchu šo do Šožeho domu a rubichu wulke šlēborne šwěčžniki š woltarja a š draštkomorfi jedyn talar.

— **Šiflowannje.** Do Šruskeje je wutrobnu próštwu a naležne naprašchenje, hacž čžyli knježa duchowni šo pšchecželnje wobdželicž na džěle ša „Šomhaj Bóh“ a tež nabožne nastawki abo předomanja na šo wšacž. Wo wotmoštwu — šnadž šhromadnu — prošy redaktor, kotryž potom tež njedžele a šwjedženje šdželi š wušwolenju.

— **M. w M.** ša Šexag. — **U. w Šh.** ša Šštomih.

Biblija — čžaš — čžlowješ.

Šchěšty tydženi, wot 4. februara hacž š 10. februarej.

4. Šexageřima. Jana 4, 5—15. — Šh. 289. — Gal. 1, 1—10.
5. pónđzela. 22. pš. 1—20. — Šh. 78. — Gal. 1, 11—24.
6. wutora. 22. pš. 20—32. — Šh. 679. — Gal. 2.
7. šrijedu. 23. pš. — Šh. 160. — Gal. 3, 1—14.
8. šchwórtk. 24. pš. — Šh. 47. — Gal. 3, 15—19.
9. pjatk. 25. pš. — Šh. 219. — Gal. 4, 1—18.
10. šobota. 26. pš. — Šh. 608. — Gal. 4, 19—31.

Šamolowity redaktor: šarar Šhrgacž w Šošacžizach.

Čžičcž Šmolerjez knihicžišcžežnje a knihatnje, ša. družštw š wobnj. rukowanjom w Šudychinje.